

Rolnummer 6427
Arrest nr. 67/2017 van 1 juni 2017

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende de artikelen 48 en 207 van de programmawet van 2 augustus 2002, gesteld door het Arbeidshof te Bergen.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters J. Spreutels en E. De Groot, en de rechters J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, P. Nihoul en R. Leysen, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging

Bij arrest van 12 mei 2016 in zake de nv van publiek recht « Proximus » (voorheen « Belgacom ») tegen de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ), waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 17 mei 2016, heeft het Arbeidshof te Bergen de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Zijn de artikelen 48 en 207 van de programmawet van 2 augustus 2002, in samenhang gelezen met artikel 46 van de wet van 30 maart 1976 betreffende de economische herstelmaatregelen en het uitvoeringsbesluit van 18 juni 1976 ervan, meer bepaald de artikelen 2, 3, 4, derde lid, 5 en 6 ervan, in strijd met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, indien zij in die zin moeten worden geïnterpreteerd dat zij aan de ondernemingen die krachtens het voormelde artikel 48 op 1 juli 2002 ondernemingen zijn geworden die zijn bedoeld in de wet van 28 juni 1966 betreffende de schadeloosstelling van de werknemers die ontslagen worden bij sluiting van ondernemingen, een verplichting opleggen om een compenserende bijdrage te betalen die is berekend op de vier kwartalen van het eerste jaar van hun onderworpenheid aan die regelgeving, terwijl de vanaf 1976 in diezelfde wet van 28 juni 1966 bedoelde andere ondernemingen enkel een bijdrage verschuldigd waren die is berekend op de laatste twee kwartalen van het eerste jaar van hun eerste onderworpenheid aan die maatregel ? ».

Memories en memories van antwoord zijn ingediend door :

- de nv van publiek recht « Proximus » (voorheen « Belgacom »), bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. C. Van Olmen en Mr. C. Lahaye, advocaten bij de balie te Brussel;
- de Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. P. Slegers, Mr. C. Pouppiez en Mr. B. de Beys, advocaten bij de balie te Brussel.

Bij beschikking van 22 februari 2017 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers P. Nihoul en E. Derycke te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 8 maart 2017 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak op 8 maart 2017 in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

Bij het Arbeidshof te Bergen wordt een geschil aanhangig gemaakt tussen de nv van publiek recht « Proximus » (voorheen « Belgacom ») en de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (hierna : RSZ), waarvan de relevante elementen als volgt kunnen worden samengevat. Op 6 november 2003 heeft de RSZ van de nv « Belgacom » de som van 998 199,19 euro gevorderd, die overeenstemt met de compenserende bijdrage van 1,55 pct. die op alle bijdragen van het jaar 2002 is berekend, met toepassing van artikel 3 van het koninklijk besluit van 18 juni 1976 « tot uitvoering van artikel 46 van de wet van 30 maart 1976 betreffende de economische herstelmaatregelen ». De nv « Belgacom » heeft de gehele gevorderde som betaald, en daarbij tevens laten weten dat zij van mening was dat zij enkel vanaf het derde kwartaal van het jaar 2002 bijdragen diende te betalen omdat haar onderworpenheid voortvloeit uit een wetswijziging die op 1 juli 2002 in werking is getreden.

Bij dagvaarding van 10 november 2004 vordert de nv « Belgacom » voor de Arbeidsrechtbank te Brussel de veroordeling van de RSZ tot het haar terugbetalen van de som van 438 889,69 euro, die overeenstemt met het gedeelte van de compenserende bijdragen voor de eerste twee kwartalen van 2002, dat zij ten onrechte geïnd acht. Bij vonnis van 22 maart 2006 wijst de Arbeidsrechtbank te Brussel de vordering van de nv « Belgacom » af, door te oordelen dat de wijze van berekening van de voor het jaar 2003 verschuldigde bijdrage onmiddellijk van toepassing is wegens de inwerkingtreding, op 1 juli 2002, van artikel 48 van de wet van 2 augustus 2002 waarbij het toepassingsgebied van de wet van 28 juni 1966 wordt uitgebreid tot de autonome overheidsbedrijven. Het Arbeidshof te Brussel, waarbij hoger beroep tegen dat vonnis is ingesteld, doet het teniet en veroordeelt de RSZ tot het terugbetalen van de volgens het Hof ten onrechte gestorte compenserende bijdrage die op grond van het eerste semester van 2002 is berekend, door te oordelen dat de verplichting tot het storten van de compenserende bijdrage ontstaat bij het verstrijken van elk kwartaal en dat het vorderen van de bijdragen voor het eerste semester van het jaar 2002 erop neerkomt dat aan de wet terugwerkende kracht wordt verleend.

Bij arrest van 17 november 2014 dat op het cassatieberoep van de RSZ is gewezen, verbreekt het Hof van Cassatie het arrest van het Arbeidshof te Brussel, door te oordelen dat de compenserende bijdrage een jaarlijkse bijdrage is die moet worden berekend op het geheel van de bijdragen verschuldigd voor elk kwartaal van het afgelopen kalenderjaar, en verwijst het de zaak naar het Arbeidshof te Bergen. Op verzoek van de nv « Proximus » stelt het Arbeidshof te Bergen het Hof de voormelde vraag.

III. In rechte

- A -

A.1.1. De nv van publiek recht « Proximus » is van mening dat zij, aangezien zij krachtens de artikelen 48 en 207 van de programmawet van 2 augustus 2002 pas op 1 juli 2002 onder het toepassingsgebied van de wet van 30 maart 1976 betreffende de economische herstelmaatregelen is gevallen, enkel een bedrag aan compenserende bijdragen verschuldigd is dat is berekend op grond van de socialezekerheidsbijdragen die voor het tweede semester van 2002 verschuldigd zijn.

A.1.2. De nv van publiek recht « Proximus » doet gelden dat er een verschil in behandeling bestaat tussen, enerzijds, de werkgevers die vanaf het begin in de Herstellwet van 1976 zijn beoogd en, anderzijds, de werkgevers die later onder het toepassingsgebied van die wet zijn gevallen, in zoverre de vanaf het begin beoogde werkgevers enkel compenserende bijdragen verschuldigd waren die waren berekend op de laatste twee kwartalen van het jaar van hun eerste onderworpenheid, terwijl de vanaf 2002 beoogde werkgevers, in de interpretatie van de RSZ, compenserende bijdragen verschuldigd zouden zijn die zijn berekend op de vier kwartalen van het jaar van hun eerste onderworpenheid. Zij is van mening dat er geen objectieve en redelijke verantwoording bestaat om de autonome overheidsbedrijven anders te behandelen dan de andere ondernemingen die de compenserende bijdrage verschuldigd zijn door hun zwaardere verplichtingen op te leggen dan die welke op alle andere ondernemingen van toepassing zijn op het ogenblik van hun eerste onderworpenheid. Zij voegt eraan toe dat, ook al kon het « semipublieke » karakter van de beoogde ondernemingen van dien aard zijn dat het verschil in behandeling verantwoordt, toch zou moeten worden vastgesteld dat die behandeling onevenredig is ten aanzien van het nagestreefde doel.

A.1.3. De nv van publiek recht « Proximus » zet uiteen dat de discriminatie die zij aanklaagt, zou verdwijnen indien de wet van 30 maart 1976 betreffende de economische herstelmaatregelen in die zin zou worden geïnterpreteerd dat erin is voorzien dat de betrokken werkgevers, voor het eerste jaar waarin de bijdrage van toepassing is, enkel een op grond van twee kwartalen berekende bijdrage verschuldigd zijn. Zij doet gelden dat artikel 5 van het koninklijk besluit van 18 juni 1976 tot uitvoering van de wet van 30 maart 1976 geen overgangsbepaling is, maar wel een bepaling die integraal deel uitmaakt van de regelgeving en die dus op haar moet worden toegepast.

A.2.1. De Ministerraad preciseert dat het verschil waarop in de prejudiciële vraag wordt gewezen, niet bestaat tussen het jaar 1976 en het jaar 2002, maar wel tussen het jaar 1976 en alle latere jaren, aangezien enkel voor het jaar 1976 in een bijzondere wijze van berekening van de bijdrage is voorzien. Hij voegt eraan toe dat daaruit voortvloeit dat de ondernemingen die ofwel nog niet bestonden in 1976, ofwel op dat ogenblik nog niet aan de voorwaarden voldeden om een compenserende bijdrage verschuldigd te zijn, bij hun eerste onderworpenheid alle een compenserende bijdrage hebben moeten betalen die is berekend op grond van de sociale bijdragen die voor de vier kwartalen van het betrokken jaar verschuldigd zijn. Hij geeft aan dat de bijdragen sedert 1976 steeds worden berekend op grond van de sociale bijdragen die voor de vier kwartalen van het betrokken jaar verschuldigd zijn.

A.2.2. Uit het voorgaande leidt de Ministerraad af dat er geen verschil in behandeling tussen ondernemingen bestaat en dat alle aan de compenserende bijdrage onderworpen ondernemingen in 2002 aan dezelfde regeling zijn onderworpen. Hij is van oordeel dat het de Staat vrijstond de in het geding zijnde sociale bijdrage op een verschillende wijze vast te stellen in onderscheiden periodes zonder dat daaruit een discriminerende behandeling kan worden afgeleid en dat het hem toekwam de wijze van berekening van de jaarlijkse bijdrage vast te stellen volgens de situatie die gold op het ogenblik van het aannemen van een regelgeving. Hij is van mening dat de wetgever, die in 1976 een nieuwe regeling invoerde, redelijkerwijs vermocht te beslissen dat de in het kader van die regeling verschuldigde bijdragen zouden worden berekend op grond van het aantal kwartalen tijdens welke die regeling dat jaar heeft bestaan en dat hij, voor de volgende jaren, kon beslissen dat het bedrag zou worden berekend op grond van vier kwartalen voor alle onderworpen ondernemingen, ook al voldeden een aantal van hen pas tijdens de periode aan de voorwaarden om de bijdrage te moeten betalen.

A.2.3. De Ministerraad zet uiteen dat, volgens artikel 46 van de voormelde wet van 30 maart 1976, indien de Koning gebruikmaakt van Zijn mogelijkheid om teruggaven toe te staan, Hij ertoe verplicht is in gelijkwaardige inkomsten te voorzien door het opleggen van nieuwe compenserende bijdragen. Hij voegt eraan toe dat, aangezien de ene maatregel bestemd is om de andere te compenseren, de logica wil dat die twee maatregelen tegelijkertijd in werking treden en een identieke berekeningswijze voor het jaar van de inwerkingtreding ervan genieten. Hij is van mening dat de wetgever op een even logische manier de wijze van berekening van de compenserende bijdragen voor de jaren na 1976 heeft doen overeenstemmen met de toegestane teruggaven van bijdragen, opdat de eerstgenoemde de laatstgenoemde compenseren, en zulks voor het gehele jaar. Hij besluit daaruit dat dezelfde logica in 1976 en in 2002 werd toegepast.

A.2.4. De Ministerraad geeft ten slotte aan dat de autonome overheidsbedrijven aan de in 2002 bestaande regeling zijn onderworpen teneinde te voorkomen dat de Europese Commissie wegens illegale staatssteun een procedure ten laste van de Belgische Staat zou instellen. Hij voegt eraan toe dat, aangezien het doel van de maatregel dus erin bestond de gelijkheid tussen marktdeelnemers te herstellen, het normaal was dat de autonome overheidsbedrijven vanaf 2002 aan dezelfde bijdrageregeling als hun concurrenten zijn onderworpen.

A.3. De nv van publiek recht « Proximus » brengt in herinnering dat de onregelmatigheid die zij aanklaagt, niet berust op het feit dat in 1976 een evenredige bijdrage is bepaald voor alle ondernemingen die voor de eerste maal in 1976 aan de wetgeving zijn onderworpen, maar wel op het feit dat dat voordeel is geweigerd aan de ondernemingen die voor de eerste maal in 2002 aan die wetgeving zijn onderworpen. Zij voegt eraan toe dat de omstandigheid dat de wetgever in 2002 concurrentievervalsing en dus een ongelijkheid heeft willen verhelpen, niet verantwoordt dat hij zulks heeft gedaan door een nieuwe ongelijke behandeling in te voeren door aan de nv « Proximus », voor het eerste jaar van haar onderworpenheid, het voordeel te weigeren van de berekeningswijze die in aanmerking is genomen voor de ondernemingen die *ab initio* door die maatregel werden beoogd.

A.4. De Ministerraad is van mening dat het onjuist is te oordelen dat de artikelen 5 en 6 van het koninklijk besluit van 1976 algemene bepalingen zouden zijn die bestemd zijn om te worden toegepast op elke nieuwe vennootschap die onder het toepassingsgebied ervan is gevallen. Volgens hem is het duidelijk dat het gaat om afwijkingen van het algemene stelsel dat bij dat besluit is ingevoerd en dat zij enkel gelden voor de berekening van de bijdragen en terugbetalingen voor het jaar 1976. Hij voegt eraan toe dat de door de nv « Proximus » voorgestelde interpretatie zou neerkomen op het creëren van illegale staatssteun die onverenigbaar is met het recht van de Europese Unie.

- B -

B.1.1. De prejudiciële vraag heeft betrekking op de artikelen 48 en 207 van de programmawet van 2 augustus 2002, in samenhang gelezen met artikel 46 van de wet van 30 maart 1976 betreffende de economische herstelmaatregelen en met de artikelen 2, 3, 4, derde lid, 5 en 6 van het koninklijk uitvoeringsbesluit ervan van 18 juni 1976.

B.1.2. Artikel 48 van de programmawet van 2 augustus 2002 bepaalt :

« In artikel 2 van de wet van 28 juni 1966 betreffende de schadeloosstelling van de werknemers die ontslagen worden bij sluiting van ondernemingen, wordt tussen het tweede en het derde lid het volgende lid ingevoegd : ‘ De autonome overheidsbedrijven bedoeld in artikel 1, § 4, van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven worden ook gelijkgesteld met “ ondernemingen ”. ’ ».

Krachtens artikel 207 van dezelfde programmawet heeft dat artikel uitwerking met ingang van 1 juli 2002.

B.1.3. Artikel 46 van de wet van 30 maart 1976 betreffende de economische herstelmaatregelen bepaalde bij het aannemen ervan :

« Onder de voorwaarden die Hij bepaalt, kan de Koning bij een in Ministerraad overlegd besluit genomen vóór 1 juli 1976 en na het advies van de Nationale Arbeidsraad te hebben ingewonnen, het bedrag van de bijdragen verminderen die ten laste vallen van de werkgevers die Hij aanduidt, en die voortvloeien uit de toepassing van artikel 17 van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders en van artikel 57 van de wetten betreffende de schadeloosstelling voor beroepsziekten, gecoördineerd op 3 juni 1970 en op voorwaarde in gelijkwaardige inkomsten te voorzien ten laste van de werkgevers die Hij bepaalt ».

B.1.4. In de versie ervan die van toepassing is op het voor het verwijzende rechtscollege hangende geschil, bepaalde het koninklijk besluit van 18 juni 1976 « tot uitvoering van artikel 46 van de wet van 30 maart 1976 betreffende de economische herstelmaatregelen » :

« Artikel 1. Dit besluit vindt toepassing op de werkgevers op wie de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders toepasselijk is, voor zover deze werkgevers bedoeld worden in ten minste één van de volgende wetten :

1° de wet van 28 juni 1966 betreffende de schadeloosstelling van de werknemers die ontslagen worden bij sluiting van ondernemingen;

2° de wet van 30 juni 1967 tot verruiming van de opdracht van het Fonds tot vergoeding van de in geval van sluiting van ondernemingen ontslagen werknemers;

3° de wet van 12 mei 1975 tot verruiming van de opdracht van het Fonds tot vergoeding van de in geval van sluiting van ondernemingen ontslagen werknemers.

Dit besluit is tevens van toepassing op de beoefenaars van vrije beroepen evenals op de vennootschappen die opgericht worden in het kader van de uitoefening van deze beroepen.

Art. 2. Op 1 juli van ieder jaar wordt aan de werkgevers een teruggave toegestaan ten belope van 11,5 pct. van het bedrag van het geheel der bijdragen die driemaandelijks verschuldigd zijn voor ieder der vier kwartalen van het afgelopen kalenderjaar.

Deze teruggave wordt beperkt tot 14 500 F per kwartaal dat in aanmerking wordt genomen indien het geheel der bijdragen die driemaandelijks verschuldigd zijn, begrepen is tussen 220 000 F en 1 050 000 F.

Zij wordt beperkt tot 11 000 F per kwartaal dat in aanmerking wordt genomen indien het geheel der bijdragen die driemaandelijks verschuldigd zijn 1 050 000 F overstijgt.

Art. 3. Ieder[e] werkgever is ertoe gehouden jaarlijks aan de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid voor ieder der kwartalen van het afgelopen kalenderjaar een compenserende bijdrage te storten, gelijk aan 1,55 pct. van de schijf van het geheel der driemaandelijkse verschuldigde bijdragen boven de 1 050 000 F.

Art. 4. De Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid deelt aan iedere werkgever, door middel van een bericht dat hij hem toezendt in de loop van het tweede kwartaal van het jaar, het bedrag mede dat hij dient te ontvangen of te betalen op grond van de toepassing van de artikelen 2 en 3. Ieder bedrag dat de 1 500 F niet bereikt, wordt verwaarloosd.

Het bedrag dat de werkgever dient te ontvangen, wordt op het krediet van zijn rekening geboekt op datum van 1 juli en dient in rekening te worden gebracht bij de verschuldigde bijdragen over het tweede kwartaal van het jaar.

Het te betalen bedrag is verschuldigd op 30 juni. Alle wettelijke en reglementaire beschikkingen met betrekking tot de inning, de navordering, de burgerlijke sancties, de verjaring en het voorrecht der sociale zekerheidsbijdragen, zijn op dit bedrag toepasselijk.

Art. 5. Dit besluit is voor de eerste maal toepasselijk op de bijdragen verschuldigd voor het derde kwartaal 1976.

Overgangsbepaling

Art. 6. Met afwijking van de artikelen 2, eerste lid, en 3, heeft de bedoelde teruggave of compenserende bijdrage, die moet toegestaan worden of die verschuldigd is op 1 juli 1977, enkel betrekking op de bijdragen van het derde en het vierde kwartaal van 1976 ».

B.2.1. Met het oog op een herverdeling van de sociale lasten maakt artikel 46 van de voormelde wet van 30 maart 1976 het de Koning mogelijk het bedrag te verminderen van de socialezekerheidsbijdragen die ten laste van de kleine en middelgrote ondernemingen vallen, op voorwaarde dat in gelijkwaardige inkomsten ten laste van andere ondernemingen wordt voorzien. De Koning heeft die bepaling ten uitvoer gelegd bij het voormelde besluit van 18 juni 1976 dat, enerzijds, voorziet in een teruggave die wordt toegestaan op het geheel van de bijdragen, teruggave die wordt beperkt wanneer het bedrag van de verschuldigde bijdragen een bepaalde grens overschrijdt, en, anderzijds, een bijkomende bijdrage invoert op het bedrag van de bijdragen wanneer dat bedrag dezelfde grens overschrijdt. De ondernemingen waarop die regelgeving betrekking heeft, worden vastgesteld bij artikel 1 van dat koninklijk besluit.

B.2.2. Artikel 48 van de programmawet van 2 augustus 2002 is opgenomen in een geheel van bepalingen die « tot doel [hebben] een volledige onderwerping aan alle takken van de algemene regeling van de sociale zekerheid voor werknemers mogelijk te maken van de contractuele personeelsleden van de federale autonome overheidsbedrijven (namelijk de bedrijven bedoeld in artikel 1, § 4, van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven, zijnde Belgacom, de NMBS, De Post, Belgocontrol en BIAC) » (*Parl. St.*, Kamer, 2001-2002, DOC 50-1823/002, p. 3).

B.2.3. Door de autonome overheidsbedrijven onder het toepassingsgebied van de wet van 28 juni 1966 betreffende de schadeloosstelling van de werknemers die ontslagen worden bij sluiting van ondernemingen te doen vallen, heeft artikel 48 van de programmawet van 2 augustus 2002 als gevolg gehad dat die ondernemingen werden onderworpen aan de

regelgeving met betrekking tot de compenserende bijdrage die in het voormelde koninklijk besluit van 18 juni 1976 is vervat.

B.3.1. Het verwijzende rechtscollege is van oordeel dat « het beginsel van de niet-retroactiviteit van de wetten niet eraan in de weg staat dat een wetsbepaling die op een bepaalde datum in werking is getreden, voorziet in de berekening van een bijdrage die vanaf die datum op grond van een vroegere situatie verschuldigd is ». Het merkt daarenboven op dat er geen enkele overgangsbepaling bestaat die erin voorziet dat de door de autonome overheidsbedrijven te betalen compenserende bijdragen enkel betrekking zouden hebben op de bijdragen die verschuldigd zijn vanaf hun onderworpenheid, namelijk vanaf 1 juli 2002.

B.3.2. Bij zijn arrest van 17 november 2014 dat in de voor het verwijzende rechtscollege hangende zaak is gewezen, heeft het Hof van Cassatie geoordeeld dat

« de compenserende bijdrage een jaarlijkse bijdrage is die moet worden berekend op het geheel van de bijdragen verschuldigd voor elk kwartaal van het afgelopen kalenderjaar.

Het arrest, waarin, om ‘ [de RSZ] te veroordelen tot het terugbetalen van de som van 438 889,69 euro, vermeerderd met de gerechtelijke interesten, als compenserende bijdrage die ten onrechte is gestort voor het eerste halfjaar van 2002 ’, wordt geoordeeld dat ‘ de verplichting om de compenserende bijdrage te storten ontstaat bij het verstrijken van elk kwartaal, ook al wordt de bijdrage maar eenmaal per jaar betaald en ook al wordt zij pas opeisbaar op 30 juni van het jaar na het jaar waarop zij betrekking heeft ’, schendt artikel 3 van het koninklijk besluit van 18 juni 1976 » (Cass., 17 november 2014, S.12.0057.F, eigen vertaling).

B.4.1. Het Hof wordt verzocht het verschil in behandeling te onderzoeken, dat door de gezamenlijke toepassing van de aldus geïnterpreteerde voormelde bepalingen is ontstaan, tussen de ondernemingen die aan die regelgeving werden onderworpen vanaf de inwerkingtreding ervan in 1976 en de autonome overheidsbedrijven die vanaf het jaar 2002 aan de compenserende bijdrage werden onderworpen. Dat verschil in behandeling bestaat erin dat de compenserende bijdrage die op 30 juni 1977 verschuldigd was door alle ondernemingen die aan de in het geding zijnde regelgeving waren onderworpen, enkel is berekend op de bijdragen van de laatste twee kwartalen van het jaar 1976, terwijl de autonome overheidsbedrijven die de compenserende bijdrage voor de eerste maal op 30 juni 2003 verschuldigd waren, de compenserende bijdrage hebben moeten betalen die op de voor de vier kwartalen van het jaar 2002 verschuldigde bijdragen is berekend.

B.4.2. Het in de in het geding zijnde verschil in behandeling vindt zijn oorsprong in de artikelen 5 en 6 van het koninklijk besluit van 18 juni 1976, die voorzien in een overgangsregeling die een uitzondering vormt op het beginsel volgens hetwelk de compenserende bijdrage een jaarlijkse bijdrage is die wordt berekend op het geheel van de bijdragen verschuldigd voor elk kwartaal van het kalenderjaar dat voorafgaat aan dat waarin de compenserende bijdrage verschuldigd is. Die regeling, die specifiek is voor de op 30 juni 1977 verschuldigde compenserende bijdrage, wordt niet vastgesteld bij artikel 46 van de wet van 30 maart 1976, dat geen enkele precisering bevat over de eerste toepassing van de afwijking van de verdeling van de sociale lasten tussen ondernemingen die de Koning gemachtigd is om in werking te stellen.

B.5. Het Hof vermag zich slechts uit te spreken over het al dan niet verantwoorde karakter van een verschil in behandeling, ten aanzien van de bepalingen van de Grondwet op de naleving waarvan het Hof vermag toe te zien, wanneer dat verschil aan een norm met wetgevend karakter kan worden toegeschreven.

Noch artikel 26, § 1, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, noch enige andere grondwettelijke of wettelijke bepaling verleent het Hof de bevoegdheid om bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak te doen over de vraag of een koninklijk besluit al dan niet bestaanbaar is met die bepalingen van de Grondwet.

B.6. De prejudiciële vraag behoort niet tot de bevoegdheid van het Hof.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

De prejudiciële vraag behoort niet tot de bevoegdheid van het Hof.

Aldus gewezen in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 1 juni 2017.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschaut

J. Spreutels